

BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTEŚITŐJE
Új sorozat, XVI. évfolyam, 3. (120.) szám
Bécs, 2021. március

Mit kíván a magyar nemzet.

Legyen béke, szabadság és egyetértés.

1. Kivánjuk a' sajtó szabadságát, censura eltörlését.
2. Felelős ministeriumot Buda-Pesten.
3. Évenkénti országgyűlést Pesten.
4. Törvény előtti egyenlőséget polgári és vallási tekintetben.
5. Nemzeti őrsereg.
6. Közös teherviselés.
7. Urbéri viszonyok megszüntetése.
8. Esküdtszék. képviselő egyenlőség alapján.
9. Nemzeti Bank.
10. A' katonaság esküdjék meg az alkotmányra, magyar katonáinkat ne vigyék külföldre, a' külföldieket vigyék el tőlünk.
11. A' politikai statusfoglyok szabadon bocsáttassanak.
12. Unio.

Egyenlőség, szabadság, testvériség!

*A NEMZETKÖZI NŐNAP ALKALMÁBÓL,
ISTEN ÉLTESSEN MINDEN NŐT, LEÁNYT ÉS ASSZONYT!*

Keressd a nőt!...

Cherchez la femme!... Id. Alexander Dumas, a *Párizs mohikánjai* című regényében, a 19. század közepén írta le e hamar szállóigévé váló mondatot! Hasonló volt az értelme, mint a sokkal később, *Az elnök emberei* (1976, rendezte: Alen J. Pakula) című film „kövesd a pénzt!” divatossá vált szólásnak: valami, valaki mindig meghúzódik az események és a főszereplők mögött.

Keressd a nőt! Ha megtalálod, és nem csak valaminek az okát, de önmagát látod benne: szerencsés vagy! Az angoloknak vannak ilyen bókjaik. Pedig ma is minden erős férfi mögött ott áll egy még erősebb asszony... vagy a Semmi, ami több, mint félelmetes. A férfi, a „teremtés koronája”, mindig számíthatott Éva lányaira. Nem ment sokra egyedül, pedig végigkísérletezte a történelmet. Jobb, ha végre szegre akasztja a koronát és homlokát megkönnyebbülten megtörli.

Jobb, ha azt mondja: itt vagyok! Miben segíthetek? Vigyem sétálni a gyereket vagy inkább mosogassak el? Esetleg porszívózzak vagy éppen mosni kell? Így kell ezt csinálni! Nincs jobb terep, mint a háztartás, a szerelmet, a párkapcsolatot gyakorolni! Ahol jól csinálják, vasalás közben is mosolyognak, és kacagnak két ruhateregetés között. Ahol rosszul, ott háború van. Győztesekkel, vesztesekkel. Mindegy ki győz: ott öröm, boldogság nincsen.

A világ egy része ezt már tudja. Sokfelé a férfi az új idők új helyzeteihez idomult. Sokfelé a világ még mindig azt hajtogatja, mit sok éve nagyanyámnak mondott nagyapám: - Majd akkor leszünk mi ketten egyenlők, ha a mázsás gabonászsákot te is a válladra veted, mint én, és felviszed a padlásra a létrán! Nagyapám valóban felvitte a létrán a zsákot! Lenyűgöző volt!

Lenyűgöző, hogy még ma is sokan sokfelé hiszik és vallják ezt a butaságot! Az egyenlőség nem a zsákhordásból fakad, hiszen a férfiak ereje sem egyenlő! Az egyenlőség nem más, mint a jó szándék. Az egyenlőség az a kölcsönös jóindulatba vetett bizalom. Nem formálisan, patikamérlegesen mérik az igazi egyenlőséget, egyenjogúságot. Okos emberek azzal foglalkoznak, amihez értenek: én megteszem a magamét, te megteszed a magadét. Mindketten a legjobb tudásunk szerint. Ahol így cselekszenek, ott nem félnek. Ott nincs szükség se úrra, se parancsolóra, mert ott szolgák sincsenek...
kz

Szabó T. Anna: A nő az akkor nő

A nő, az akkor nő, amikor lelkes,
ha táncra kész, de rögtön nem rohan –
pár trükköt előbb a férfitől elles,
mert hasznát veszi egyszer biztosan.

A nő, az akkor nő, amikor bírja
az ugratást, de nem ugráltatod,
mert az életét saját maga írja,
és nem úgy fütyül, ahogy akarod.

A nő, az hallgat minden okos évrre,
és hoztok együtt új törvényeket,
a nő meghallgat, hogy a szavad értse,
és engedhetsz is, hisz ő is neked.

A nő, az mindig tisztán látja célját,
de nem gátolja a te célodat,
a vak és önző törtétesen túllát –

A nő az akkor nő, ha sosem gyáva
szívvel érteni másokat s magát,
ha magán át a te arcod is látja,
mert te is látod őt magadon át.

A nő, az képes hallgatni a csendet,
és hordozni a legbelső magányt,
és meglátni a profánt és a szentet
a tiszta s torz tükörben egyaránt.

A nő...? Ez pusztá szó. Csak pusztá ketrec.
A nő: az ember. Más törvénye nincs.
Akkor kimondom, itt nincs már több kecmecc:
nem a vagina teszi. A gerinc.

A Bornemisza Péter Társaság ezúton tudatja,
hogy a koronavírus-járvány miatt
a vasárnap, 2021. április 11-én 17:30 órára tervezett előadást

E L H A L A S Z T J A.

Előadásaink látogatóitól, akiknek egészsége számunkra rendkívül fontos, megértést kérünk.

A mielőbbi találkozás reményében mindenkinek jó egészséget kívánunk.

Tisztelt barátai a Bornemisza Péter Társaságnak!

Kedves olvasói a Bécsi Postának!

Áldott Húsvéti Ünnepeket kívánunk!

Gyarapodó könyvtárunk

Ha szomorú hírral kellett szolgálnunk, miszerint a Bornemisza Péter Társaság áprilisi előadása is elmarad, itt most annál nagyobb elégtétellel közöljük a jó hírt: könyvtárunk gyarapodik!

Szép és igaz mondás: „Emberek sorsa, könyvek sorsa!” Az emberi sorsot előrelátni, megjósolni nem lehet, de a könyvek sorsa mindenképpen az kell(ene) legyen, hogy olvassák őket. Akárcsak egy lelkes lényt, a könyveket sem lehet birtokolni. Fogva lehet tartani őket a polcokon, tenni-venni, sőt papírzúzdába vetni őket, de érinthetetlen lényegük csakis olvasásuk közben bontakozik ki és csakis az értő olvasónak.

Nincs nagyobb öröm egy könyvtárban, legyen az kicsi vagy nagy, magán vagy közösségi könyvtár, mint mikor újabb könyvek érkeznek! Az elmúlt időszakban két forrásból is bővült könyvtárunk.

Az egyik forrás néhai Erőd Iván (1936-2019), zeneakadémiai professzor, zeneszerző és zongoraművész, hagyatékának egy része. Erőd professzor úr a BPT-re hagyta könyvtárának - zenei témájú könyveit leszámítva - magyar nyelvű köteteit. Szép számú irodalmi, történeti, filozófiai és művészeti könyv maradt ránk. Összeválogatásukról, gondos előkészítésükről és átadásukról özvegye, Marie-Luce Erőd, a BPT régi barátja, gondoskodott. Nagyon szépen köszönjük! Erőd Iván professzor úrra kegyelettel emlékezünk.

A másik adományt dr. Balázs Zsuzsa neurológus-pszichiáternek köszönhetjük, aki különösen érdekes filozófiai és történelmi köteteket válogatott össze számunkra. Adományát köszönjük!

Magától értetődően, ahogyan a járványhelyzet megszűnik, könyvtárunkat valamilyen formában az érdeklődők előtt megnyitjuk. A részletekre hasznos időben visszatérünk

kz

1848, a népek tavaszának kezdete

Párizsban az ellenzék úgy dönt, hogy nagy bankettet szervez február 19-ére. A prefektus február 14-én ezt megtiltotta. A szervezők február 22-re halasztják, míg a *Le National* napilap ugyanazon a napon tüntetésre szólítja fel a párizsiakat. 21-én *François Guizot* betiltatta ezt a bankettet is, ezért néhány republikánus visszavonulót fűj, 22-én azonban diákok százai dacolnak a tilalommal és tüntetnek Párizs utcáin. Miután csatlakoztak a munkásokhoz, tovább vonulnak, ez néhány összetűzéshez vezet és Párizs katonai megszállását okozza. Annak ellenére, hogy az összetűzésnek halálos áldozata is van, a hatóságokat nem aggasztják az események. A tüntetők felé fontos jeladás, hogy a Nemzeti Gárda nem hajlandó eloszlatni a rendbontókat. Másnap a tüntetők száma megduplázódik, Guizot miniszterelnök lemondását és a választási törvény megreformálását követelik. Guizot volt a kabinet lelke és feje és őt terheli a felelősség, hogy, mint a király személyes politikájának készséges eszköze, az alkotmányos rendszert kompromittálta és a februári forradalmat előidézte. Az addig a hatalomhoz hű Nemzeti Gárda nem hajlandó teljesíteni a parancsokat, és csatlakozik a feldühödött ellenzékhez.

"Éljen a reform!" kiáltja a második légió. Lajos Fülöp megadja magát, lemond. A trónt kiskorú unokájára, *Philippe d'Orléans* hercegre, Párizs grófjára (1838-1894) hagyja. Távozása előtt még elbocsátja *François Guizot*-ot, de ez akkor már késő. A forradalom elől a király és a miniszter is Angliába menekült. Az országban *Adolphe Thiers* kezébe kerül az irányítás. Az 1848-as köztársaság kikiáltása után Thiers-t beválasztották a nemzetgyűlésbe, ahol mint a mérsékelt alkotmánypártiak vezére nemcsak a radikális és szocialista képviselőkkel, hanem a bonapartistákkal szemben is megvédte függetlenségét. Az elnökválasztáskor Thiers (akit a legtöbben az Orléans-párt hívének tartottak) Napóleon hercegre szavazott.

Február 23-án este az utca ünnepelte győzelmét. A feszültség azonban továbbra is erős, mivel az elégedetlenség mélyen ül a párizsiakban. A *Boulevard des Capucines*-en a helyzet elfajul, a tüntetők fenyegetése miatt egy zászlóalj tüzet nyit rájuk. A sortűz után az utcán heverő mintegy ötven holttestet felszedik, szekerekre rakják és egész éjjel járkál velük a fővárost, ezzel is utálatot ébresztve a helyi hatalom iránt. Ezt az epizódot, a mai napig "a holttestek járásának" hívják. A felkelők fegyvereket rabolnak, és kora reggelre Párizst barikádok borítják.

Egy éjszaka alatt a tüntetés valóságos felkeléssé változott. A *Louis-Philippe* utódjául kinevezett unoka csak kilencéves volt, és ezért az orleans-i hercegnőnek kellett átvállalnia szerepét. De a képviselőház megtagadja neki az engedelmességet, elfoglalják a *Palais-Bourbon*-t. *Alphonse de Lamartine*, vezetésével és *Dupont de l'Eure*, *Arago*, *Ledru-Rollin*, *Garnier-Pagès*, *Crémieux* és *Marie* közreműködésével ideiglenes kormány alakul. Első lépésük a második köztársaság kikiáltása.

Február 25-én *Lamartine* bejelentette a Városháza előtt összegyűlt tömegnek a Köztársaság kikiáltását. A liberális republikánusok és a szocialista demokraták szövetsége által létrehozott kormány sok reformot hajt végre, miközben a lakosság ünnepli az eseményeket, a sajtószabadságot, az általános választójogot, a munkához való jogot. A rabszolgaság és a politikai bűncselekmények miatti halálbüntetés eltörlését eufórikus hangulat kíséri. A terrort szimbolizáló vörös zászlót azonban nem hajlandók elfogadni. Megszületik a Második Köztársaság.

Három nappal a Második Köztársaság megalakulása után az új kormány *Louis Blanc* nyomására nemzeti műhelyek megnyitására döntött, amelyek célja a munkanélküliség csökkentése munkanélküli munkavállalók alkalmazásával. Csaknem 100 000 ember regisztrál a munkaügyi irodákban. Jelentős munkaprogram indult Párizsban a *Montparnasse* és a *Saint-Lazare* állomások építésével. Blanc úgy képzelte, hogy a Bizottság egyféle „munkaügyi fórum” lesz, ahol szociális törvényeket hoznak, melyeket később a törvényhozó testület ratifikál. Blanc teljes odaadással, nehéz körülmények között dolgozott, és sikerült számos projektet elindítania. Ipari termelészövetkezetek ezrei nyíltak meg, papírpénzt használtak a szövetkezetek egymás között, sőt Párizsban a kereskedelemben is. Blanc javaslatára a munkaidőt Párizsban napi tíz órára csökkentették, vidéken pedig tizenegyre. A Bizottság javasolta szociális műhelyek létrehozását kamatmentes állami kölcsönből, melyek szakmájuknak megfelelő munkát biztosítanak a munkásoknak, akik a nyereségből egyenlő mértékben részesülnek. A szociális műhelyek koncepcióját Blanc dolgozta ki a *L'organisation du travail* (A munka megszervezése) c. művében.

A megvalósítás nem jól sikerült és a rosszul szervezett Nemzeti Műhelyek néhány hónap múlva az 1848. június 21-i véres felkelés következtében feloszlanak.

A „Háromnapos lázadás” eufóriája elárasztja egész Franciaországot és Európát is néhány hónapra lángba borítja.

Tavaszi áldozat

Nem tudtam aludni, csak forgolódtam nyugtalanul. Jó alvó vagyok, mi lehet az oka? Szinte májusi, késő áprilisi éjszaka van. Megérint, de már túl idős vagyok ahhoz, hogy felkavarjon. Talán a telihold? Reménytelen az elalvás, nem erőltetem, hátrasétálok a kertbe. Keskeny, hosszú, negyedkilométeres nadrágszíjparcella. Kiszellőztetem fejem, hátha segít.

Könnyű séta volt a teltképi Hold reflektorfényében, mely bántotta szemem. Végigmentem a gyümölcsfasorok között. A gyümölcsös elején álló barackfák mind ismerőseim. Megálltam, kicsit rájuk figyelni. Rózsaszín virágaik rezegtek a túlvilági fényben. Továbbmentem, egészen hátra, a kertet lezáró magas sövényig. Leültem a lombok alatt meghúzódó padra. Tornácós házam, mellette a templommal, a föléje magasodó templomtoronnyal, meglepően messzire látszott. Biztosan a holdfény csalja meg távolságot méregető szemem. Megnyugtató látvány otthonomnak és Isten házának ez a rendkívüli közelsége. Nappal gyakran megcsodáltam már ezt a festői képet. Éjszaka most látom először!

Ezen gondolkodtam, mikor egy kis, szemtelen felhő beúszott a Hold fénylő, kerek képébe. A hold bosszankodott, én felnevettem. A tintakék égen mindenütt csillagok. A hold felfújta magát, majd udvarába száműzte a ragyogását megfakító vakmerő párát. Fülem mellett megzizzent két juharfalevél. A sövény vöröslő somvesszői meghajoltak. Hirtelen szél kapott hajamba. Már a nagyobb ágak is összekoccantak a fejem fölött. A semmiből, gömbölyű, fekete felhősereg verődött össze és hátbatámadott. A holdfény kis ideig bírta még a harcot, majd az ég lilába hajlott, fényfoltosan, mint egy megkopott püspökpalást. Ideje hazamennem, be a házba, otthonomba. Sietségre nincs okom: negyedkilométeren, mely ágyamtól-dunnámtól elválaszt, nem érhet el a vihar.

Elindultam, éjszaka, hazafelé. Tíz lépés után a Hold cserbenhagyott! Fekete felhők sűrű fátyla takarta el arcát. A hirtelen beállt vaksötétben nem tudtam, hol vagyok? Még két lépés és elvesztettem az irányt. A szél verdesése, szívem verése felgyorsult. Miért nem hagytam égve egy lámpát a házban, most nem lennék bajban! Hazavezetne.

Sötét van, akár a világ teremtése előtt. Hogy fogok hazatalálni? Segítségért kiálthatnék, de hangom senki nem hallja a süvítő szélben. Senki nem jár ilyenkor, hátul, a kertek alatt. Segélykérésem asszonyom sem hallja meg, elől a házban. Alszik.

Hazafele tartottam ebben az őséjszakában. Minden éjszakák öreganyja sem lehetett sötétebb! Semmit nem látni, nem lehetek mégsem a Semmiben, míg hallom, ahogyan – ott, előttem, köztem és otthonom között – gyümölcsfáimat rázza, tépdesi a szél. Én ültettem mindegyiket. Aggódom értük! Alig néhány napja múlt el a fagyveszély, és most itt ez a szélvihar! Nincs rosszabb a tavaszi viharnál: leveri a virágokat.

Virágok! Igen. A gyümölcsfák virágai fognak hazavinni engem! Az illatuk. A szomszédoknak mindkét oldalról szántója van, egyedül nekem van gyümölcsösöm. Ez segít saját pályámon, kertemben maradni, míg talpam alatt érzem a füves talajt. Tartanom kell az irányt. Mondják, a hóvihárban eltévedt emberek gyakran körbe-körbe járnak – míg meg nem fagnak és a halál fehér leplébe nem csavarja őket. Nekem is pelyhek verdesik arcomat. Nem látom őket, de bőrömön érzem selymes tapintásuk, árva molylepkeszárnyuk bársonyos verdesését. Ujjaimmal végigszántok dús hajamban, néhány pihét foglyul ejtek. Alig létező testüket szédörzsölöm ujjaim között. Síkosak, mint a vér, de ízük nem sós, illatosak. Virágszirmok! Hívnak-vezetnek. Mutatják az utat. Megyek. Mögöttem még hallom a sövény kecskerágói, mezeijuharjai lombját harsányan csapkodni, mint szilaj csikók sörénye, vágatva a szélben.

Előttem, messze, mégis tisztán hallhatóan, hátborzongató reccsenés! Talán az évszázados diófa adta oda egyik karját az elszabadult démonseregnek? Valami elsuhan arcom előtt, megérint. Meleg csermely folyik végig arcomon. Ujjbegyemre veszem a ragacsos anyagot – talán gyanta lesz? - megkóstolom. Számban jellegzetes ízt érzek. Nem egy fa, én vérzek! Egy ág felhasította arcomat. A gyümölcsfák nem lehetnek messze! A szél szárnyán futárt küldtek hozzám, és biztatnak: erre-erre! Nem ismerik törékeny emberi voltomat. Hallgatok szavukra, megyek.

A sorban az első egy szilvafa. Szépen fejlődik, sokat terem. Elérem és megölelem. Ujjaimon macskaméz-könnyek. Szakállam beleragad. Most örülök neki! Végre egy biztos pont ebben a sötét gomolygó káoszban. Valahova kipányvázhatom imbolygó testem, megrendült hitem: ha nem látom is, körülöttem létezik a világ! A szilvafa marasztal, de mennem kell. Ha túléljük ezt az éjszakát, másként tekintünk egymásra a jövőben: örökre megváltozott közöttünk a viszony.

A biztos pont nem költői kép volt. Egy földmérő elégtételével használtam a szót. A fákat pontosan hat méteres közökben ültettem, így a vaksötétben is tudom: a következő harminchat méteren hat fiatal nő fog engem szólítani, kézről-kézre adni. Hat nyurga, csak néhány éves, de már virágzó-termő cseresznyefa

következik: Linda, Katalin, Stella, Aida, Margit, Rita. Ahogy végigtapogatóztam a szuroksötétben, mindegyiket megérintettem, mindegyiküknek hálásan megszorítottam felém kinyújtott, virágujjas, könnyű kezét.

Rita illata különösen elbódított, míg egy újabb reccsenés fel nem riasztott. A mellettem földre csapódó súlyos ág dobbanása ébresztett rá: az öreg diófa alatt vagyok! Rita illata elvette az eszem. Észre sem vettem és álmodozás közben több tíz métert tettem meg előre, oldalirányba. Itt állok most végveszélyben kedvenc diófám alatt. Féltém őt a vihartól, de nem akarom halálokat lenni lehulló karjainak ölelésében. Eszeveszetten menekülök...

Eszeveszetten menekülnék, de csak tengelyem körül forgok a sötétben – magamon kívül, mint egy dervis – kiutat keresve. A diófa nem hagy, nem enged. Korát, erejét élvezzi, játszik velem és a széllel. Vak tehetetlenségemmel visszaélve, karomnyi ágát veti rám, leteper. Elvágódom, hanyattesem. Ki vagyok szolgáltatva a következő, talán utolsó, végzetes csapásnak. Tudom, a nagy diófától a ház ajtaja már csak ötven lépés. Reménytelen helyzetben elbukni, nem elviselhetetlen, de kegyetlen a sors ahhoz, ki az utolsó méteren, az utolsó pillanatban veszít versenyt vagy csatát.

Akkor parancsszó dörrent a gyümölcsös fölött! Hirtelen csend lett, a szélvihar pillanat alatt büntudatosan eloldalgott. Ámulok: honnan a fény, a hold nincs sehol! Mi ez a hullámozó azúrkék világosság? A kert nagy öregje, a másfél százados Vilmos-körtefa mellé vonszolom magam. Ott áll a matuzsálem az öreg diófa mellett, mely most szégyenkezve ereszti alá ágait. Hunyorogva felnézek és látom: bimbók ezrei bomlanak ki a vénséges vén, törődött ágakon! A bimbók, akár szentjánosbogarak, világítanak!

Reggel, mikor felébredtem, sajgott a vállam. Igen, biztosan a diófa simogatása. Arcomhoz kaptam, a sebet keresve. Sehol. Feleségem behozza a kávé, jó reggelt kíván és szökén mosolyog: merre jártál, honnan jöttél haza az éjjel? Kérdezi és kacag. Én kábán arcomat simogatom, és semmire nem emlékszem.

Ne, ne mesélj! - szól rám és még mindig nevet. Egész éjjel nyugtalanul forgolódtál. Ha nem lennék magam is kertész most kitekerném a nyakad! Linda, Katalin, Stella, Aida, Margit, Rita... Folyton ezt ismételted. Tudom, kedvesem, nagyon félted gyümölcsfáinkat fagytól, vihartól, véstől. De többet nem tehetünk, vigyázunk rájuk, ahogy erönkből telik. Kérlek, máskor, éjjel álmodban ne csavarogj... Maradj velem, ne a fákat álmodban, engem ölelj át, engem szólítgass ébren-éberem...

Másréti Zoltán

(*Ismeri Ön Freudot?*; Brassói Lapok kiadása; Brassó, 2020)

József Attila: Tavasz van! Gyönyörű!

Tavasz van, tavasz van, gyönyörű tavasz,
A vén Duna karcsú gőzösökre gondol,
Tavasz van! Hallod-e? Nézd, hogy karikázik
Mezei szagokkal a tavaszi szél.

Jaj, te, érzed-e? Szerető is kéne,
Friss, hóvirághúsú, kipirult suhanás.
Őzikém, mondanám, ölelj meg igazán!
Minden gyerek lelkes, jóízű kacagás!

Tavasz van, gyönyörű! Jót rikkant az ég!
Mít beszélsz? Korai? Nem volt itt sose tél!
Pattantsd ki a szíved, elő a rügyekkel –
A mi tudónkból száll ki a tavaszi szél!

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala.

Áprily Lajos: Tavaszodik

Sáncban a hóvíz
könnyű hajót visz
füstöl a fényben a barna tető.
Messze határba
indul az árva
leng madárka: billegető

Titkon a Bükkben
moccan a rügyben
- mint csibe héjban - kandin a lomb,
s mintha a róna
kedve dalolna
úgy muzsikál, muzsikál a kolomp.

Indulok. Értem.
Jól tudom: értem
értem üzenget a zsenge határ:
"Szíved a bomlott
ócska kolompot
hozd ide, hozd ide, hozd ide már!"

Donászy Magda Hóvirág

– Hóvirágom, virágom,
mi újság a világon?

– Véget ért a hosszú tél,
simogat az enyhe szél,
melegebben süt a nap
újra szalad a patak.
Hallottam a cinegék
kikeleti énekét,
tavasz jár a határon.

– Ó, be szép ez virágom

Horváth István Száz meg száz kis napocska

Selyemszálú
fű tövében
százezer kis
nap a réten.
Virít sárgán és nevet.
Mit gondoltok,
mi lehet?
Pityangvirág
sárga szirma
kacag a kék
égre nyílván.
Szára növésnek ered.
Mi lesz abból,
gyerekek?
Gyermekláncfű
karikája,
ha van, aki
megcsinálja.
A föld legszebb lánca az,
mert kovácsa
a tavasz.

Figyelő Figyelő Figyelő Figyelő

ELŐZETES

A **Bornemisza Péter Társaság** következő, 2021. május 2-ra tervezett előadásával kapcsolatos információkat a változó járványhelyzet miatt, csak a következő számunkban áll módunkban meghirdetni. Akik e-mail-címet küldenek nekünk, azokat biztonsággal tudjuk értesíteni. Megértésüket köszönjük!

FELHÍVÁS

Kedves Olvasóink, kedves Bornemisza Péter Társaság barátok!

A "koronás" idők megmutatták a gyors és akadálytalan kommunikáció szükségességét. A vírushelyzet hirtelen változásai okozta programmódosításokat nem tudjuk az Értesítőnkön, a Bécsi Postán keresztül az érdeklődőknek idejében kiközölni. Erre csakis a drótposta és a későbbiekben elindítandó Hírlevelünk alkalmas. Aki gyors és biztos tájékoztatást vár tőlünk, azt tisztelettel felkérjük, adja meg az e-mail elérhetőségét a bornemisza@gmx.at címre.

A jövőbeli szorosabb kapcsolattartás reményében, a BPT elnöksége.

KIÁLLÍTÁSOK

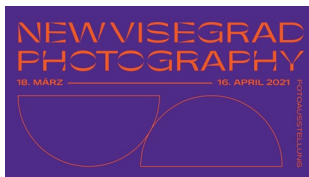
Az osztrák kormány, enyhítve a járványügyi intézkedéseken, február 8.-tól újra engedélyezte a múzeumok és kiállítótermek nyitva tartását.

Janosch

A 90-ik életévét napjainkban betöltő Horst Eckert (alias Janosch), német grafikus, mesekönyvszerző, illusztrátor eredeti rajzait, grafikáit állította ki Kremsben a **Karikaturmuseum** és Bécsben a **Galerie Augustin** (Wien – am Lugeck).

A bécsi tárlat 2021. április 10-ig tekinthető meg, a kreamsi kiállítás pedig 2022. január 21-ig tart nyitva.

A **New Visegrad Photography** fotókiállítás olyan egyedülálló kezdeményezés, amely csoportos válogatást mutat be a visegrádi régió (Csehország, Lengyelország, Magyarország és Szlovákia) és a közép-európai kulturális együttműködés jegyében Szerbia művészeti felsőoktatási intézményei kiemelkedő frissdiplomás fotográfusainak alkotásaiból. A kiállítás-sorozaton az öt ország kilenc felsőoktatási intézményének 24 fiatal fotósa szerepel. A kiállítás, április 16-ig, hétfőtől csütörtökig 14:00 és 16:30 óra között tekinthető meg a bécsi **Collegium Hungaricum**ban.

Absender: P.b.b.
Péter Bornemisza Gesellschaft
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

“Wiener Post“
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15. Redaktion: Mag. Zoltán Kató
E-Mail: bornemisza@gmx.at Bankverbindung der Gesellschaft: Unicredit-Bank Austria, 1020 Wien, Rotschildplatz 1
BLZ: 11000. Konto Nr. 00207578600, IBAN: AT58110000207578600; SWIFT (BIC): BKAUATWW